

...

Mimoto, nikdy jsem nevěřil, že někdo přijde a nabídne mi na mé plány a projekty peníze. Přesněji řečeno, bylo mi nabídnuto vše, co si má duše kdy mohla přát, ale nemohl jsem akceptovat to, co po mě bylo za tuto „manu z nebes“ požadováno. S penězi jsem si nelámal hlavu, ačkoliv jsem rozuměl, že bez nich bylo nemožné téměř cokoliv získat, obzvláště to, čemu jsem zasvětil svůj život. Jakkoliv, nikdy jsem nerespektoval „uživatele“ (od užívat si / využívat) a prospěcháře – lidi, kteří se jen starali, jak si nahrabat co nejlíc.

Můj spolucestující ukázal svou pravou „uživatelskou“ mentalitu, která prosvítala skrze masku den ode dne více. Líbilo se mi to čím dál méně. Jedna věc byla velice charakteristická – před našim odjezdem se rozhodl koupit si další oblek, ale tentokrát za své peníze. „Kupodivu“ si vybral o mnoho levnější oblek, než jsem mu koupil já. Myslím že není třeba pokračovat, toto samo o sobě říká mnoho.

Bylo smutné sledovat lidi, jak říkají krásná slova o ušlechtilých věcech, ale nějak na ně zapomněli, jakmile museli čelit realitě, když se to týkalo jich, jejich zájmů a jejich prospěchu. Všechny ušlechtilé ideály byly rychle zapomenuty a proměnili se v obyčejné vyžírky. Nejspíše v nich nebylo žádné skutečné jádro a velký duch jejich předků v nich degeneroval. Přesně to bylo cílem nepřátel člověka, když ničili výkvět ruského národa – Rusy! (*pozn. překl: v moderní ruštině se Rusové jako lidé nenazývají „Rusové“, ale spíše něco jako „Ruští“.* Proto je zvýrazněn termín „Rus“. *Podobný významový posun je i v angličtině - „Rus“ jako osoba se řekne „Russian“, tedy „ruský“.* *Například fráze „We are Ruses, not Russians“ je do češtiny nepřeložitelná („Jsme Rusové, nikoliv Rusové“), významový překlad by byl zhruba „Jsme Rusové, nikoliv Ruští“)*

Ale stále jsem věřil, že jednoho dne najdu skutečné lidi, kteří se stanou mými druhy ve zbrani, nejen spolucestujícími, kteří jsou vašimi „přáteli“ do okamžiku, než se objeví první nebezpečí. Navzdory tomu všemu je věděl a věřil, že přijde den, kdy se v lidech probudí rodová paměť a budou se opět chtít vymanit z duševního otroctví.

Ale také jsem věděl, že se lidé neprodbudí sami, a že musím bojovat s nepřáteli, kteří lidi do tohoto „spánku“ ponořili, a připravit se na osamocení boj! Nevěděl jsem, kdy potkám lidskou bytost – mou budoucí ženu Světlanu – která se se mnou nejen duchovně sblíží a později se stane mou ženou, ale také mým prvním spolubojovníkem v mé válce s těmito nepřáteli lidstva – sociálními parazity, jak jsem je později začal nazývat. Nicméně, tehdy jsem cítil lítost, na vlastní oči pozorujíc, jak se lidé mění...

Měli jsem štěstí – na dálnici nebyly žádné zácpy – takže jsme postupovali rychle vpřed. Když jsme byli na cestě sedm nebo osm hodin, odbočili jsme doprava a začali mířit na východ. Brzy jsme překročili bývalou hranici mezi dvěma Německy. Tento fakt byl lehce zjistitelný pouhou návštěvou WC. Na území bývalého NDR byli veřejné WC jistě lepší než v SSSR roku 1990, ale jejich čistota se od západoněmeckých výrazně odlišovala. To stejné se dá říct o východoněmeckých cestách – byli také dost horší! Bohužel, nic jiného k porovnání nebylo – nejeli jsme přes žádná města, dokonce ani přes malá. O půlnoci prvního dne jsme dosáhli polsko-německé hranice a na chvíli zastavili k odpočinku. Sklopili jsme sedadla co to jen šlo a spali rovnou v autech. Nebyl to samozřejmě pěťhvězdičkový hotel, ale nějak se nám povedlo si pár hodin odpočinout.

Ale než jsme mohli pokračovat, museli jsme počkat na otevření celního úřadu na německé straně, abychom dostali zpětně proplacenu DPH za nakoupené věci. Dostal jsem vcelku velkou sumu, vyměnil nějaké Marky za polské Zloté a bez jakýchkoliv problémů jsem přešli hranici. Němečtí celníci jen nakoukli na naše dokumenty a pustili mě; polští dali razítko do pasu a ... vyrazili jsme – cestujíc po cestách našeho nedávného dobrého „přítele“ - Polska. Polské cesty byly ještě horší než ty z NDR, ačkoli tam nebyly díry a výmoly. Polské benzínky byly také jiné – do dokonalosti měly velmi daleko. Bylo zřejmé, že polská „Perestrojka“ nezahrnovala celou zemi, zvláště ne venkovské oblasti.

Polsko jsme přešli maximální rychlostí, tam kde to bylo možné. Pole a lesy a jezera ubíhaly; prohnali jsme se kolem malých i velkých řek; jedna krajina se měnila v druhou. Naše cesta vedla skrze Varšavu, ale nezastavovali jsme. Neměli jsme nejmenší přání ztratit se; proto jsme pečlivě

sledovali silniční značení, snažíc se neodchýlit od naplánované cesty. Vcelku rychle jsme minuli Varšavu a mířili k Brestu.

Cesta k sovětské hranici byla úzká, měla v každém směru jen jeden pruh. Z tohoto důvodu nastal nedaleko hranic jeden incident. Můj společník jel přede mnou a viděl jsem, že se chystá předjet kamion. Podle naší dohody jsem ho měl následovat, což jsem udělal. Poté, co jsem vybočil za ním, zjistil jsem, že to není jeden kamion, ale mnoho kamionů v řadě. Navíc byl každý kamion prakticky „nalepen“ na ten před ním, takže bylo nemožné vklouznout mezi ně. Můj student přede mnou začal nabírat rychlost, aby řadu předjel co nejrychleji a já jsem ho následoval, protože v protisměru nešlo jet příliš dlouho. Každou vteřinu se tam mohla objevit auta, se všemi nevyhnutelnými důsledky. Viděl jsem, jak auto mého spolu-cestovatele předjelo první vůz řetězce a již jsem cítil úlevu, že to všechno skončí bez problémů, když nečekaně zastavil auto v protisměru přímo přede mnou! Napravo byla řada kamionů, kam jsem nemohl zabočit a přede mnou bylo auto člověka s údajnou pětiletou zkušeností s řízením, jak se chlubil! Situace byla komplikovaná! Neměl jsem čas na přemýšlení a udělal jedinou možnou věc – předjel jsem jeho auto zleva a uviděl důvod jeho nepochopitelného chování. Byl tam polský policista, mávající stopkou. Mávl také na mne a já jsem po předjetí posledního kamionu zastavil na „své“ straně cesty. Když můj společník uviděl policistu, zastavil přímo na místě, bez přemýšlení, že jsem v této situaci neměl kam uhnout.

Pravděpodobně trochu „přehnal“ svou pětiletou zkušenost a kdyby nebylo mé okamžité reakce, přinejlepším by naše auta skončila v sobě a přinejhorším bychom oba dva skončili vážně zranění! Ale vše dopadlo dobře, řekl jsem spolucestujícímu několik „hřejivých“ slov o jeho „super-profesionálním“ řízení a zaplatil dvě pokuty – moji a jeho – protože on „opět“ neměl peníze. Co jsem mohl dělat? Mohl jsem mu prošacovat kapsy, abych dokázal, že lže? Po pravdě, čím blíže jsme byli sovětské hranici, s tím větší neochotou utrácel své marky. Nejspíše již počítal, kolik to dělalo rublů a hlídal každou kopějku (nebo pfennig)!

Tak či onak, to byla za celou naši cestu ta nejvážnější situace. Brzy jsme dorazili k hranici v Brestu. Prošli jsme bez potíží celní kontrolou a nechali stát auta na celním parkovišti – abychom mohli pokračovat dále, bylo třeba je proclít. Můj spolucestující požádal příbuzné, aby na celnici přinesli požadovanou sumu peněz. Požádal jsem ho, zda by nepřinesli peníze i pro mě, protože jsem neměl nikoho, na koho bych se s tím mohl obrátit; souhlasili. Zatímco jsme čekali, mohli jsme si na několik hodin zdřímnout. Jeho příbuzní přinesli potřebné sumy, zaplatili jsme poplatky a opět se vydali na cestu, skrze Bělorusko a Ukrajinu.

Ukrajinské a běloruské cesty byly o něco lepší než ty ruské, ale pořád měly do dokonalosti daleko. Hlavní tahy byly v dobré kondici a kdykoliv to bylo možné, mohli jsme jet vcelku rychle, přes dvě stě kilometrů za hodinu. Samozřejmě jsme zpomalovali, kdykoliv jsme se blížili k silničním hlídkám. Bratrství řidičů nikdy neselhalo – krátký signál dálkovými světly a hned jsme věděli, že nás čekají „přátelé“ v uniformách. Fakt, že jste překročili rychlost, jim byl absolutně lhostejný – naopak, bylo to pro ně velmi výhodné – za každé překročení dávali pokutu pětadvacet rublů, které šly rovnou do jejich kapes! Proto jsem se překračováním rychlosti jinak netrápil, když peníze z mých „pokut“ končili v kapsách hlídek. Mezitím kolem ubíhala známá rodná pole a lesy, dopravní značky byly srozumitelné bez tlumočnicka a komunikace s lidmi nezpůsobovala pocit méněcennosti.

Té noci jsme dorazili do Charkova a strávili noc v bytě mého studenta, můj vlastní ještě nebyl obyvatelný – nebylo tam nic než holé zdi. Po dobrém spánku jsem zavolał přátelům, kteří souhlasili, že přihlásí auto. Přijeli jsme s německými SPZ a nemohli s nimi jezdit bez registrace moc dlouho. Domluvil jsem vše potřebné a večer šel navštívit mé přátele, kterým jsem představil svého studenta. Jeden z důvodů, proč jsem v Německu nezůstal o mnoho déle byl ten, začátkem října 1990 jsem musel být v Kyjevě, kde se měl konat seminář ve „Fenoménu“ (*škola A. Ignatěnka, pozn. překl.*). Byla to jedna z prvních institucí v SSSR, která měla právo udělovat certifikáty pod zastřešením ministerstva zdravotnictví SSSR (nyní Ukrajiny). Albert Ignatěnko, známý propagátor originálního směru v SSSR centrum vedl a učil tam. Ještě jsem ho nepotkal, ale jeho osoba mi byla známá z několika dokumentů, kde předváděl své neobvyklé schopnosti kosmo-energo-sugestologie – jak

svou metodu ovlivňování nazýval.

Jeden charkovský známý ho dobře znal, protože jednou nebo dvakrát si přivydělával jako jeho asistent při představeních. Navzdory faktu, že mé jméno bylo již více či méně známé, neměl jsem žádný oficiální „papír“. Sám jsem si žádný udělit nemohl, protože jsem neměl žádnou organizaci, střechu, pod kterou bych pracoval. „Střecha“ se přesněji řečeno mohla objevit kdykoliv, ale bohužel ne ta, jakou bych si představoval. Myslím, že každý rozumí, jaký druh „střechy“ mám na mysli. Tak či onak, pracoval jsem „na volné noze“. Byl jsem volný, nikdy se před nikým „nesklonil“ a nikdy se ani v budoucnu neskloním. Potřeboval jsem nicméně takovýto „papír“, abych se určitým způsobem ochránil před byrokracií! A centrum „Fenomén“, které udělovalo oficiální certifikáty, mi velmi vyhovovalo.

Proto jsem několik dní pro příjezdu z Německa odletěl do Kyjeva, spolu s mým charkovským studentem a další osobou, Valerijem, kterého jsem znal z doby před mým přesunem do Moskvy v roce 1988. Všichni jsme se ubytovali v hotelu poblíž letiště a další den odešli do Ignatěnkovi školy. Kromě Ignatěnka tam přednášelo ještě několik dalších lidí.

Bylo zajímavé poslouchat jeho přednášky, protože jsem ho viděl a slyšel prvně v životě. Objasnil porozumění sugestologii z pohledu člověka z praxe, muže s darem, ale nezískal jsem pocit, že tomu, co dostal od přírody, dobře rozuměl. Nebylo to překvapující – nebyl to vědec v plném slova smyslu, ale spíš umělec / performér ve specifické oblasti, který nejen že používal svůj dar, ale také se pokoušel porozumět jeho podstatě. K jeho dobru je třeba říct, že se mu v tomto povedlo více, než většině lidí, kteří sami sebe nazývají vědci. Po přednášce mě můj student představil a naše první setkání začalo...

Poctivě jsem navštěvoval všechny přednášky během deseti dnů a nikoli proto, že by mi to něco nového dalo – většinou, ne-li všemu, jsem již rozuměl a věděl jsem to. Mnoho věcí uváděných na přednáškách jako novinky a zjevení mi byly známé z mé vlastní zkušenosti. Ale nepovažoval jsem za nutné či vhodné dávat tento fakt najevo. Jak se říká, když jste v Římě, dělejte jako Římané! A já se pokoušel tímto pravidlem řídit. Nebyl jsem tázán, tak proč vstupovat s mým chápáním věci, bez ohledu na to, jak smysluplné mi připadalo, a narušovat jiný výklad. Host musí následovat pravidla domu. Nicméně se mi nepodařilo vyhnout se nezamýšlenému zásahu. Během přestávky mezi přednáškami za mnou najednou přistoupila jedna žena s výrazem naprostého překvapení ve tváři, a zeptala se mě, zda si ji pamatuji, či ne. Nikdy jsem ji neviděl a už jsem chtěl dát zamítavou odpověď, ale zeptal se sám sebe, kde mě mohla potkat? Začal jsem ji skenovat a odvyprávěl jí, co se jí přihodilo. Začala být ještě překvapenější a s viditelným zmatením a nepochopením se vzdálila. Příští den přišla znovu, ukázala mi článek v nějakých starých novinách a zeptala se, jestli poznávám dívku na fotce. Pozorně jsem se na fotku zadíval a řekl jí, že na té fotce je ona, když byla mladší. To jí opět překvapilo. A nyní je čas říct, proč byla tak překvapená.

Ten rok, kdy se její fotka a článek o ní objevil v novinách, byla díky určitým okolnostem ve stavu klinické smrti. Zemřela díky silné otravě a když její duše opustila tělo, uviděla světelný tunel. Neočekávaně se před ní objevila světelná bytost, zastavila ji a řekla: „Ještě není tvůj čas, vrať se do těla a uzdravuj ostatní!“

Po tomto sdělení jí světelná bytost vrátila do fyzického těla, které už bylo prosto jakýchkoliv jedů! Jmenovala se Marija. Bohužel si nevzpomínám její příjmení. Jako většina občanů SSSR té doby byla ateista. Po této události začala věřit v Boha, protože jí její vlastní zkušenost nebyla schopna nabídnout žádné jiné vysvětlení jejího zážitku z klinické smrti, než zásah „vyšší moci“. Začala také léčit lidi a když jsme se poprvé setkali, byla již národním léčitelem Ukrajiny. Když mě Marija o přestávce uviděla, poznala bytost, která jí vrátila do fyzického těla. Nejprve si myslela, že je to jen náhodná podobnost, ale můj popis, co se jí toho dne stalo, ji velmi znejistil. A když jsem jí byl schopen poznat na staré fotce, přestala pochybovat o faktu, že jsem to byl já – lidská bytost, ne Bůh a dokonce ani žádný anděl – který ji zachránil a navrátil do života pomocí takové neobvyklé metody. Řekl jsem jí: „Promiňte, ale já žádný Bůh ani anděl nejsem!“

Je to zvláštní, ale když *Homo Sapiens* narazí na něco neobvyklého, ihned předpokládá, že to má něco společného s „vyšší moci“. Naneštěstí, tato zdánlivě vhodná vysvětlení není vždy správné!

To, co se jí stalo a má účast v tom nemělo absolutně žádnou nadpřirozenou podstatu a bylo v rozporu se všemi náboženstvími, které na Midgard-Zemi existují. Ve skutečnosti mnoho náboženství využívá situace, kdy lidé nerozumějí tomu či onomu přirozenému jevu, přivlastní si tyto jevy a deklarují je "Božím Zásahem", a lidé této lži pokorně věří! Velmi mě mrzí, že se kvůli mým akcím dostala tato žena – tehdy dívka – do náruče církve. Ale měla štěstí – setkali jsme se osobně. Dobře si zapamatovala moji tvář a později mě poznala. (Nebo možná neměla takové štěstí. Možná byla zklamaná, protože zjistila, že ji do života nevrátil Bůh nebo anděl. Pravděpodobně jsem nechtěně zničil její krásnou pohádku, se kterou byl její život jednodušší a lehčí).

A jak mnoho z těch, kterým jsem stejným způsobem pomohl, bude pokračovat v přesvědčení, že byli zachráněni andělem nebo dokonce Bohem? Budou ti, kteří mne nikdy nepotkají a zapamatovali si mou tvář, vůbec přemýšlet o tom, aby ji zkusili porovnat s tváří skutečné osoby? Ve skutečnosti si většina přeje, aby o ně měl Bůh osobní zájem, nebo aby alespoň poslal zástupce – anděla! A tady stojí obyčejný člověk! Nu, co můžu dělat? Jsem člověk. Mí rodiče byli velmi pozemští lidé, muž a žena! Když jsem se narodil, neobjevila se na obloze žádná zářící hvězda, nebylo žádné Neposkvrněné Početí, atd. Nejsem ani Bůh, ani jeho syn. Ani nejsem inkarnovaný Kristus, ale běžný člověk. No, pravděpodobně ne tak běžný, ale člověk ano!

Později jsem zjistil mnoho zajímavých informací o tom, kdo přivedl mé rodiče dohromady, díky čemuž se narodil můj bratr, já a má sestra. Dnes dokonce vím, proč se měli setkat. Také vím, že má matka měla při porodu bratra problémy: jeho porod jí způsobil obrovské obtíže a když nosila mne, lékaři ji doporučili potrat, vyhrožujíc jí mojí a možná i její smrtí, jestli ho odmítne. Ale matka rozhodně řekla: „Ne. Co se má stát, to se stane.“ a bez jakýchkoliv potíží pro kohokoliv rychle a snadno porodila! A později se rozhodla pro třetí dítě, a porodila svou toužebně očekávanou dceru, mou sestru. Od matky vím, že sestřin porod byl opět komplikovaný, ale porodila nicméně zdravé děvčátko. Jen můj porod byl rychlý a snadný.

Je zajímavé, že v rodině mé budoucí ženy Světlany byla podobná situace, jen v těžší formě. Než její matka měla ji, porodila dvě děti, děvčátko a chlapečka, císařským řezem, ale obě zemřely krátce po porodu. A teprve když měla ji, vše se odehrálo hladce a bez problémů, bez císařského řezu. Rozdíl mezi mou a její rodinou byl ten, že její matka porodila dvě děvčátka a jednoho chlapce, ale jen moje budoucí žena Světlana přežila, a v mé rodině matka porodila dva syny a dceru, ale u porodů mých sourozenců došlo k těžkým komplikacím. Jsem rád, že můj bratr ani sestra netrpěli a nedokážu si ani představit smutek Světlaniných rodičů, kterým brzy po porodu zemřely dvě první děti.

Ted' vím a rozumím, proč se toto vše odehrálo, ale nemělo to absolutně žádnou spojitost s Boží Prozřetelností, ačkoliv, mé rodiče svedl dohromady osud. Vezměme si například tento fakt. Když má matka dokončila venkovskou školu, odešla do zdravotní školy v Kislovodsku, namísto nějakého jiného města, kde byla zdravotní škola, například Rostov na Donu. Hlavním důvodem, proč si zvolila Kislovodsk, bylo to, že tam bydlela její teta. A rodiče mého otce se v Kislovodsku usadili krátce před válkou, poté, se co jim nějak podařilo uniknout sibiřskému exilu. Poté co žili ve stepích Kazachstánu (přesněji by bylo Kozák-stán – Tábor Kozáků), kde se jim narodila dcera, otcova starší sestra, se přestěhovali do Kislovodsku, ačkoliv příbuzní dědečka žili ve městě Vladikavkaz.

Z určitých velmi zajímavých důvodů se kavkazské město Minerální Vody ukázalo být velmi neobvyklým místem. Je to jedno z míst na naší planetě, kde je magma neschopno prorazit skrz, ale namísto toho zvedá zemi. Tak se objevili hory *Pjatigorie* („Pětihorí“)! Tyto hory jsou unikátní přírodní úkaz. Je zde velmi silný energetický uzel Midgard-Země a naši předkové toto místo považovali za posvátné. V Pětihorí bylo jedno z nejstarších jižních center Slovanů-Árijců – město Kyjev-2 (nedaleko současného Pjatigorsku). Bylo to hlavní město provincie Slovanů-Árijské Říše, provincie jménem Ruskolan. Teprve po vyčerpávajících válkách s nepřáteli a zradou spřáteleného kmene Gótů odešla větší část Rusů na severozápad a založila nové město Kyjev na Dněpru, který už byl třetím „Kyjevem“ v řadě a nebylo to rozhodně ani první město Rusů, ani „matka/otec“ všech ruských měst, jak tyto vcelku velmi nedávné události prezentují soudobí historici.

V horách Pjatigorie je poměrně velké množství uranové rudy. Proto jsou místní radonové koupele tak proslavené. Všechny přírodní faktory naznačují, že tento krásný kout přírody je unikátní ve všech ohledech a pravděpodobně to byl také důvod, proč osud dovedl mé rodiče právě sem - místo jednoho z nejmocnějších prúsaků Zdroje Života, o kterém se mluví v Slovansko-Árijských Védách. Je to také jeden z důvodů, proč byl severní Kavkaz vždy místem, na kterém si vylámalo zuby mnoho lidí, států a říší. Tak či onak, fakta jsou následující... Můj otec se narodil v Kislovodsku a má matka přišla studovat přesně do tohoto města! Někdo řekne, že podobných případů je spousta. Částečně bude mít pravdu. Ale nastalo několik zvláštních událostí, když se mí rodiče „náhodou“ setkali a začali spolu chodit. Můj otec dostal nůž do zad, poté, co usadil pár horalů, kteří se k ruským dívkám vždy chovali neuctivě. Čekali na něj za rohem, když doprovázel mou matku na byt, kde bydlela se svými kamarádkami. Přežil díky tomu, že se to stalo v zimě – měl vlněnou vestu a tlustý vlněný kabát. Všechny tyto vrtvy oblečení zabránily tomu, aby nůž pronikl až k srdci – zbýval jen centimetr. Když jsme byli malí, často jsme se ho ptali, kde přišel k té jizvě na zádech.

Ale to není vše! Krátce předtím, než má matka dokončila školu se ošklivě pohádali a nějakou dobu se nestýkali. V této době matka dostala umístěnku a odjela do Kazachstánu pracovat na mléčnou farmu v podhůří, kde nějakou dobu žila. Můj otec neměl nikdy nouzi o pozornost dívek, a také tuto pozornost příznivě přijímal. Podobně má matka také nikdy „netrpěla“ nezájmem ze strany hochů/mužů. Ale... nijak nespěchala přijímat nabídky a dokonce se před potenciálními snoubenci schovávala. Později se vrátila domů, dokonce před dokončením povinného termínu který musel každý absolvent odpracovat, protože tam nebyly dokonce ani základní podmínky pro práci a žití. Nejbližší obchod byl více než sto kilometrů daleko! Bylo se tam možno dostat jen příležitostně, pokud posílali zboží z farmy, ve zkratce, stále to byla divočina! Mladý specialista tu neměl kde žít a lékařské „stanoviště“ představovala malá místnůstka.

Poté co v takových podmínkách žila a pracovala přes osm měsíců, vrátila se domů a začala pracovat v oblastní poliklinice v kozácké vesnici Orlovskaja, která byla zároveň oblastní centrum. Otec ji zde našel a přišel se o ní ucházet, říkajíc, že bez ní nikam neodejde. Pomocí veškeré své vytrvalosti uspěl a vzali se – všechny formality vyřídili v jediný den (15.červen 1958), a v září svou svatbu oslavili v Kislovodsku. I když můj otec matku rozplakal dokonce i po svatbě, jsa docela záletníkem, přesto chtěl jako svou ženu jen ji a nikoho jiného.

Takže, ve výsledku někdo nebo něco dělal vše možné i nemožné, aby se rodiče nakonec dostali k sobě. Zároveň někdo nebo něco zajistil, že nůž jen o vlásek minul otcovo srdce, a zároveň také zajistil, že se nic, co by je mohlo natrvalo oddělit, nikdy nestalo: potvrzení působení protikladných zájmů / sil. Jistě, podobné věci se můžou odehrát i v jiných rodinách, ale já jsem se s ničím podobným nesetkal.

Mnohem později jsem se dozvěděl důvod pro takový prudký zájem o mé rodiče. Někdo velmi stál o to, aby byla genetika starodávného rodu mého otce spojena s genetikou mateřské linie mé matky, pravděpodobně o nic méně starodávnou. Nicméně, navzdory přítomnosti tolika podivností v osudu mých rodičů zde není nic povahy konání „Vyšší Moci“. Někteří lidé by pravděpodobně byli radši, kdybych začal říkat, že jsem Vyvolený, mluvil o své božské podstatě, protože se mi podařilo dělat věci, které zjevně nezapadaly do konceptů moderní vědy, zatímco Mesiáš nebo Boží Posel by na takové skutky nejpravděpodobněji měl „nárok“. Ale já věděl naprosto přesně, že to tak nebylo a nikdy jsem se nepokusil využít chyb jedné skupiny lidí a protestů jiné skupiny, abych si udělal život jednodušší. Mnoho lidí jednoduše nechtělo přijmout fakt, že já – člověk - jsem došel sám k pochopení toho, co objasňuji ve svých knihách. Mnoho lidí by dalo přednost tomu, kdybych řekl, že jsem byl vybrán vyšší moci nebo mimozemskými bytostmi jako zprostředkovatel toho, co skrze mě chtěli sdělit. Mnoho lidí nebylo spokojeno s faktem, že vše, co jsem věděl a čemu jsem rozuměl, nebylo nic než mé vlastní pochopení, založeno na mé vlastní zkušenosti a že jsem byl člověk, který toto všechno byl schopen udělat bez jakékoliv pomoci nějakých vyšších sil! Jak málo tito lidé věří v člověka, kterým, mimo jiné, sami jsou, uvažujíc, že poznání může osoba získat jen od někoho jiného, ale ne vlastním vývojem.

Je naprosto možné, že jsem měl jednoduše štěstí a našel jsem ke své genetice, kterou jsem zdědil po předcích, správný klíč, a dosáhl osvícení věděním, probouzejíc svou genetickou paměť. Ale mé osvícení věděním se značně liší od toho, které měli mí vzdálení a ne tak vzdálení předkové, protože jsem zvolil naprosto odlišnou cestu. To jsem pochopil mnohem později, kdy se mi dostaly do rukou Slovansko-Árijské Vědy a v nich jsem četl o konceptech našich vzdálených předků...

Nechal jsem se opět trochu unést filozofickými úvahami. Vraťme se zpět k události listopadu 1990, kdy jsem ještě mnoha věcem nerozuměl. Ale jednu věc jsem věděl jistě: vše, co jsem byl schopen provádět, nemělo žádnou spojitost s Vyšší Mocí ani s ničím podobným. Lidem jsem o tom říkal velmi otevřeně, dokonce i těm, kteří si velmi přáli slyšet opak. Ve skutečnosti kdybych Mariji řekl, že jsem anděl, bylo pro to pro ni jednodušší pochopit a akceptovat. Ale, zopakuji ještě jednou – nevěřím v Boha ani nejsem Boží „nástroj“, ani ničím jiným, a jestliže dělám něco neobvyklého, je to jen proto, že rozumím, jak a proč to dělám a nesu plnou zodpovědnost za své skutky, namísto abych za to zbaběle činil odpovědné Boha nebo nějakou Vyšší Kosmickou Mysl! Ať už se to „někomu“ líbí nebo ne...

Dokončil jsem kurz, získal certifikát a vrátil se do Charkova. Poznávací značka na auto byla připravena. Vyměnil jsem německou za ruskou a vyjel do Moskvy. Charkovský student chtěl jet také a přidal se ke mně. Do Moskvy jsme dorazili vcelku rychle, střídajíc se v řízení. Brzy přijel také Valerij, který byl na Ignatěnkově kurzu také. A každý jsme si šli za svými záležitostmi. Můj charkovský student se zajímal pouze o jednu věc – ať vrátím peníze, které jeho příbuzní přinesli na celnici k zaplacení cla. Slovem se nezmínil o svém dluhu mě za letenku, jeho pas a pobyt v Německu. Viděl jsem, že se velmi bojí, že mu to připomenu a nevrátím mu peníze. Bylo pro mě velmi nepříjemné sledovat to. Ve skutečnosti jediný důvod, proč se mnou jel do Moskvy, byl ten, že jsem měl ve svém moskevském bytě peníze. Ale jeho svědomí byla jeho zodpovědnost. Já jsem ho požádal, aby mi na hranici přinesli peníze a to byla má zodpovědnost. Proto jakmile jsem dorazil do bytu v Novo-Girejevu, vzal jsem peníze a celou sumu mu vrátil. Když ji získal zpět, ihned zmizel z Moskvy a z mého života. Nepotřeboval jsem takového člověka na své straně!

Jeho chování mi připomnělo postavu z dětského TV seriálu „Eralaš“. Během vyučovací přestávky tlustý kluk jedl s chutí jablko. Poblíž stál druhý kluk a pozoroval, jak jeho spolužák dychtivě ukájí svůj apetit. Když bylo jablko snědono, „pozorovatel“ s lítostí řekl: „Kdybych měl jablko, podělil bych se s tebou!“ Kluk s jablkem mu odpověděl, olizujíc si prsty: „To je směla, že nemáš jablko!“

Můj charkovský student se projevil jako obyčejný spotřebitel, který se zajímal jen o svůj prospěch. Nedržel jsem kolem sebe žádnou ze tří osob, které se mnou jeli do Německa. A hlavním důvodem byla jejich chamtivost. Každý z nich přemýšlel ve větší či menší míře jen o svém osobním prospěchu a nikoliv, jak udělat svět lepším! Mysleli jen na sebe. Nebyla v nich jediná myšlenka na ostatní lidi. Chtěli získat nové schopnosti jen za účelem řešení svých vlastních problémů a to je přesně důvod, proč je ode mne nezískali.

To neznamená, že bych zastával přesvědčení, že by lidé měli být naprosto altruističtí, vůbec ne. Osobně jsem přesvědčen, že by člověk měl mít nějaký cíl a tento cíl by neměl být osobní obohacení. Můj názor je, že by člověk měl aspirovat na něco krásné a ušlechtilé, a peníze nic takového neobsahují a nikdy obsahovat nebudou! Nicméně, potřebujeme je, abychom byli v dnešním světě volní! Peníze mohou být jen prostředkem, ale nikdy ne – cílem! Jinak se člověk ocitne v nejděsivějším otroctví, ze kterého se nikdy neosvobodí!

Bylo velmi zábavné slyšet, jak můj charkovský student ospravedlnil svůj nárok na vrácení peněz. Řekl, že to byli peníze jeho rodičů, a on s tím neměl nic společného. Požádal nicméně, ať peníze vrátím jemu. Uvažuji, jestli vůbec považoval za nutné ty peníze rodičům vrátit. Jaký smutný obrázek – pro peníze jsou lidé připraveni lhát, zradit a chovat se podle, atd. Byl jsem velmi smutný kvůli takovému chování lidí, pro které jsem udělal velmi mnoho dobrého, aniž bych vyžadoval cokoli nazpět, kterým jsem pomohl od jejich problémů, které by sami nikdy nevyřešili. A tyto problémy nebyly jen zdravotní problémy.

Když vznikla potřeba, sáhl jsem do kapsy pro své peníze, na tu dobu velké sumy, a pomohl bez

jakýchkoliv podmínek nebo požadavků. Ale ukázalo se, že oni přemýšleli jen o svých vlastních zájmech a nikdy se nezamysleli, proč jsem se vůči nim takto choval. Bylo také možné, že to považovali za hloupost z mé strany. Ale věřím, že lidé si musí navzájem pomáhat a sdílet vše, co mají. Opravdu si mysleli, že nemám pro své vlastní peníze jiné použití? Dokonce ani nechápali, že když jsem jim finančně pomohl, něco jsem sobě odepřel, například realizaci svého snu, protože jsem považoval za důležitější těmto lidem pomoci a mé sny a projekty mohly počkat. Ale z „nějakého“ důvodu ostatní podobným způsobem nepřemýšleli.

Nikdo z mých chráněnců neprošel testem Německa. Není mi líto peněz, o které jsem tím vším přišel, ale je mi velmi líto, že se mezi nimi nenašel ani jeden, který by byl schopen tímto testem projít. Byl jsem ale rád, že to vyšlo najevo tak rychle a jejich chamtivost nemohla dále škodit věci, které jsem tehdy sloužil – věci spravedlnost, zápasu proti sociálním parazitům, jejichž podstatu jsem tehdy právě začínal chápat.

Je samozřejmě ostuda, že tito lidé neprošli testem, ale bylo by mnohem horší, kdyby uspěli ve skrývání jejich skutečné tváře, aby se potom projevila v tom nejméně vhodném okamžiku. Ve skutečnosti mi nepřátelé, sociální parazité, měli téměř neomezené finanční zdroje a proto, když měl člověk tento druh „prohnilosti“, našli by vždy cestu, jako toho využít. Takže by byl potenciálním zrádcem v dormantním módu a jeho aktivace by mohla vést k vážným důsledkům.

Takový „Trójský kůň“ je nebezpečný, protože dokud osoba svými skutky neukáže, že se stala otrokem jedné či druhé slabosti, člověk ho nemá právo soudit za to, co ještě neudělal. Člověk má právo na šanci zachovat se správně navzdory faktu, že v myšlenkách již zradil. V posledním momentě člověk může překonat svou slabost s zachovat se podle svého svědomí. Člověku nemůže být toto právo odepřeno. Měl by být hodnocen nejen podle svých myšlenek, ale také – podle svých skutků. Jen při tomto přístupu se lze vyhnout chybám. Taktika, kterou jsem použil v Německu, se ukázala jako velmi účinná. Jistě, mohl jsem s nimi probírat jejich prohřešky, ale to by jen vyústilo v jejich větší opatrnost při svém chování. Jestliže již byli nakaženi virem chamtivosti, zrady nebo zbabělostí, ukryl by se a čekal na svůj „okamžik triumfu“. Je velmi obtížné odhalit takovou časovanou „bombu“ a dokázat, že tam opravdu je!

Ale hnusí se mi myšlenka špehovat ty okolo mne, i když s dobrými úmysly. Chtěl jsem si být jistý, že pokud mám spolubojovníky, mohu se k nim kdykoliv otočit zády bez očekávání, že mi do nich vrazí kudlu. A použitá taktika toho dosáhla velmi rychle a s minimálními ztrátami. Je lepší zaměřit se na komplexní obranu a nezažít žádná nenadálá překvapení od lidí, kterým důvěřujete. A důvěra by měla být získána skutečnými skutky, ne řečmi o nich, což je ve skutečnosti ten častější případ. Oprávněnost mých závěrů byla potvrzena faktem, že můj charkovský student nepovažoval za nutné mě kontaktovat, když mě hledali Němci. Vtip byl v tom, že když jsem se vrátil do Moskvy, přestěhoval jsem z bytu, v němž jsem bydlel před cestou do Německa, do bytu k mé sestřenici v Butovu. Němci mě chtěli kontaktovat, protože výsledky experimentů s kosmetikou a šampóny byly pozitivní, a chtěli se mnou aktivněji spolupracovat. Pokusili se mě zastihnout na starých telefonech, ale neuspěli. Proto zavolali mému charkovskému „pomocníkovi“. Ten již pochopil, že se mu nadále nepodaří mě využít a fakt, že mě Němci aktivně hledali, dokonce vůbec nezmínil. I když věděl, kde jsem se nacházel a znal lidi, se kterými jsem byl neustále v kontaktu a přes které bych informaci dostal, z „nějakých“ důvodů se jim o tom nikdy nezmínil. Tento fakt velmi výmluvně charakterizoval jeho prospěchářskou povahu. O tom jsem se ale dozvěděl mnohem později, takže mé závěry o lidských schopnostech pracovat a bojovat proti sociálním parazitům se ukázaly být správné.

Naneštěstí, posledních tisíc let zvýšené aktivity sociálních parazitů přineslo své ovoce. Peníze se staly pro mnoho lidí modlou. Množství takových lidí se zvýšilo zvláště po genetické čistce (genocidě) organizované sociálními parazity ve 20. století, kdy byl téměř úplně zničen výkvět ruského národa, počínaje aristokracií a konče rolníky. A na přeživší byl uložen ve své podstatě lživý a nebezpečný pohled na svět.

Skrývají své odpuzující konání za krásná slova, komunisté ve skutečnosti ustavili jejich svět bezpráví, nabízejíc možnost „vzestupu“ jen těm, kdo byli připraveni jít kvůli své prosperitě přes

mrtvolý.

Výsledkem této politiky bylo vytvořena nová „elita“ na těchto principech, které se staly příkladem, „odrazovým můstkem“ pro ty, kterým se nepodařilo stát se součástí této „elity“, ale velmi o to stáli. Stalo se velmi nevýhodné být upřímný, slušný a vznešený. Poté, co byl výkvět národa zničen, národ přišel o své jádro a část nositelů ruské genetiky se začala „adaptovat“, ladit na nové podmínky, získávat, jako chameleóni, barvy nové „vrchnosti“ - sociálních parazitů. Naštěstí, ne každý se takto zachoval...

Bohužel nikdo z těch, o kterých jsem přemýšlel jako o mých budoucích družích ve zbrani neprošel „testem zavšivení“, jak ho nazývám. Nu, je lepší nemít vůbec žádné spolubojovníky, než mít kolem sebe druh s kudlou v kapse, který by mi ji kdykoliv za peníze bodl do zad. Je lepší být v konfrontaci s nepřáteli sám a vědět, že můžete spoléhat jen na sebe, než počítat s ostatními, kteří vás na bojišti opustí, jakmile se objeví první nebezpečí, kteří vás zradí nebo prodají, což by bylo mnohem horší! Je lepší nemít takové „spolubojovníky“!

23. Parazitě útočí

Když jsem se vrátil zpět do Moskvy, rozhodl jsem se věnovat čas zařizování osobních záležitostí. Zaplatil jsem všechny dluhy a přestěhoval se do nového bydliště. Mojí dočasnou základnou se stal byt mojí tety Tamary v Butovu, kde žila se svojí dcerou Helenou. Řekla, že můžu přespávat v jejich obývacím pokoji. Helena byla studentkou pátého ročníku a vše, co jsem dělal, jí ohromě zajímalo, byla plná zvědavosti, stejně jako mnoho dalších mladých lidí. Přinesl jsem si s sebou svůj skromný majetek a pak, po krátké době, jsem odjel autem do Charkova. Měl jsem tam pár věcí na zařizování, také jsem chtěl dát do pořádku svůj byt.

Vlastně jsem ve svém jednopokojovém charkovském bytě nikdy nežil, i když jsem ho dostal v září 1988. Důvodů bylo několik, tím zásadním byla potřeba ho opravit – musel jsem vyměnit lino na podlaze, vymalovat stěny i strop. Ale ještě před tím, než jsem se do toho pustil, jsem se rozhodl zajet navštívit svoje rodiče – mimoto se také blížil Nový rok.

Rodiče byli velmi rádi, že mě vidí. Vyndal jsem všechny dárky, které jsem pro ně přivezl z Německa. Rovněž moje sestra krátce předtím porodila syna, naskytla se příležitost ho poprvé spatřit. V té době jsem nevěděl, kdy se mi poštěstí opět rodiče navštívit, nikdy bych si ale nepředstavil, že to bude až za dlouhých šestnáct let – nevěděl jsem, že tak dlouho budu žít v USA. Nicméně teď byli doma rádi, že jsem tam, a já se mohl podělit o svoje příběhy a dojmy z cest. Po několika dnech strávených se svými rodiči jsem se vrátil zpět do Charkova.

Požádal jsem jednoho z mých přátel, aby mi pomohl prodat videorekordér, který jsem přivezl z Německa. Podařilo se mu to za dobrou cenu, a tak jsem měl zase nějaké prostředky na další výdaje, které mě čekaly v souvislosti s bytem. Nejprve jsem se musel zbavit nepořádku po zednících. Z nějakého záhadného důvodu jsem nepořádek po nich objevil až pod linem a na jiných neočekávaných místech. Poté jsem připravil stěny na vytapetování. Abych vytvořil iluzi vysokého stropu, objednal jsem si a použil krycí lištu. Byt ozdobila, a když jsem pak byt vytapetoval, celý prokoukl. Se vším mi pomáhal jeden přítel, kterému jsem za to vděčný. Konečně prostor vypadal hezky, ale byl....prázdný! Musel jsem si najít a koupit nábytek, který by se do charakteru bytu hodil.

Díky přátelům se mi podařilo koupit koberec s pěkným vzorem, který pokryl celou podlahu, a později i nějaký nábytek (z Jugoslávie) – velmi pohodlná křesla a skládací pohovku. V sovětských časech si toto všechno mohl člověk pořídit pouze s tím, že by si na to počkal několik let nebo pokud měl patřičné „konexe“ a mohl si dovolit za to zaplatit 2-3x více. V mém případě jsem nemusel přeplácet vůbec nic, protože mi opět pomohli přátelé. Tak či onak, nábytek byl smontován a usazen, v bytu se konečně dalo žít....leč já musel zase zpátky do Moskvy. Důvodem k této krátké návštěvě bylo totiž pozvání od Alberta Ignatěnka, který mě sem pozval za účelem mnou vedené série

přednášek na jeho škole (v půlce února). A protože jsem se rozhodl nabídku přijmout, musel jsem jet. Tak jsem si bytu, po jeho zvelebení, neužil ani jediný den navíc. Před odjezdem jsem se setkal ještě s pár známými a řekl jim o své účasti na událostech kolem Černobyli, jak jsem apeloval na jednu z nejvyšších vesmírných hierarchií, a ti pak poslali poslali vesmírnou loď, která zabránila planetární katastrofě v říjnu 1987.

Jak už jsem se již zmínil dříve, lidé, kteří bojovali s kalamitou na sarkofágu u čtvrtého reaktoru, mohli celý zásah vesmírných hostů pozorovat. Objevení se vesmírné lodi nad sarkofágem bylo jako blesk z čistého nebe, a tajným složkám se tento fakt podařilo dokonale utajit. Takže můj příběh, který jsem popsal se všemi nezbytnými detaily (časy, a vysvětlením proč se vesmírná loď objevila) neušel hluboké pozornosti ze strany tajných služeb Sovětského svazu.

Od toho okamžiku se datuje nová kapitola mého života, konkrétně, moje opozice směrem k tajným službám SSSR a později i tajným službám jiných zemí. Jistě, ne vše mi bylo jasné hned od začátku. Musím říct, že život mě zkrátka postavil před tento fakt, aniž by se mě zeptal, jestli se mi to líbí nebo ne, jestli to tak chci. Pár dnů po mé zmínce mezi známými mi byla opět nabídnuta službav armádě (frčky). Celé se to stalo na ulici, jakoby náhodou, když jsem vycházel z budovy sovětské státní pojišťovny společnosti „Gosstrakh“.

Pouze plat, který mi nabídli, neodpovídal mému hodnotě, kterou jsem měl, když jsem v roce 1986 z armády odcházel (pozn. Ta nová nabídka byla lepší). Asi si „spletli“ velikost hvězd a jejich umístění (pozn. záměna poručíka za majora). Nabídli mi plat 600 rublů, naprostou volnost jednání, naprostou spolupráci/podporu ze strany vlády pro všechny moje projekty! Také bych nemusel nosit uniformu. Rovněž bych mohl cestovat kam bych chtěl. Ale..., „někdy“ bych musel udělat to, co po mě budou chtít! Byla to vskutku „krásná“ nabídka, ale mě nepřinášela žádné „potěšení“. Odmítl jsem ji s tím, že dávám přednost absolutní svobodě pro svoje činy a že nejsem připraven vykonávat rozkazy, které by byly v rozporu s mojí vírou a přesvědčením. Nicméně, byl jsem připraven udělat vše co můžu, kdyby jejich žádost o pomoc korespondovala s mým porozuměním co je správné a co ne.

Samozřejmě, uvědomoval jsem si, že moje rozhodnutí odmítnout spolupráci s tajnými službami, tedy přesně s GRU – vedením tajných služeb, může ohrozit můj život, ale ani to mě nepřimělo k jinému jednání. Už dávno jsem prohlédl naivitu a falešnost sovětského propagandistického „kouzelného zaříkadla“, nevěřil jsem, že naše země měla jakýkoliv prospěch z revoluce v roce 1917. Už jsem měl dávno svůj obrázek o tomto barbarském činu a o těch, kdo za to nesli odpovědnost. Mohl jsem sice říct něco v tom smyslu, že o nabídce budu uvažovat, ale to nebyl můj styl. Uvědomoval jsem si, že po odmítnutí bude následovat represivní reakce ze strany „žoldáků“. Nevěděl jsem jen, kdy a jak.

A tak jsem si tedy opravil svůj byt, vybavil podle svého vkusu, ale vše v rámci tehdy možných podmínek. Když jsem to vše dokončil, byl jsem připraven odjet do Moskvy. Tato noc před odjezdem byla poslední, kterou jsem ve vlatním bytě strávil! Auto jsem měl zaparkované na placeném parkovišti. Jak se později ukázalo, nechránilo mě to před potížemi, třebaže nikdo nic nerozbil ani neukradl.

Později mi došlo, že na autě přibýlo dodatečné zařízení, které bylo umístěno u levého předního kola. V den odjezdu jsem plánoval odjet brzo ráno, abych do Moskvy dorazil za světla. Když jsem se však od auta vrátil do bytu v devátém patře, chtěl jsem si ještě na chvíli zdřímnout. Byl jsem unavený z opravy bytu. Moje „zdřímnutí“ se nakonec protáhlo a já spal až do večera.

Nebudu zde do opět detailu popisovat svoji první zkušenost s „vděkem“ vyjádřeným sovětskými specializovanými/tajnými službami, když jsem sev říjnu 1987 obrátil na Hierarchii vesmíru s prosbou (Černobyl).

Na trase mezi Charkovem a Moskvou mi v jednom z kol explodovala radiově řízená nálož, signálem odpálená na jednom z nejnebezpečnějších míst na trase. Můj život zachránila souhra několika faktorů – na cestu jsem vyrazil pozdě, hodně zastavoval kvůli kamionům, neustále od nich létalo bláto na moje přední sklo, proto jsem se nakonec rozhodl propstpat se v autě a pokračovat až v noci, kdy jsou silnice prázdné. Bůh ví, jak by to pak celé dopadlo, kdybych se rozhodl jinak. Nálož

explodovala v úseku s prudkými klesáními, poničeno bylo jen moje auto, a to dokonce ne nijak vážně – zásah dostal sloupek u pravých předních dveří.

Bylo k neuvěření, že jsem neskončil v „saltech“ na dně strže. Nikdo z těch, kdo viděli následky nehody, nemohli uvěřit tomu, co se stalo, byť důkazy byly jasné. Auto se nějak zachytilo o ochranné ocelové lano, zatočilo se záhadným způsobem a zastavilo se s přispěním tažného háku. Škubnutí bylo tak silné, že kufr byl promáčklý dovnitř. Shodou štátných okolností, mezi těmi pár auty, která projížděla, byl i nákladňák s navijákem. Vytáhl moje auto zpět na silnici.

Poděkoval jsem všem, kdo mi pohohli, vyměnil jsem kolo a pokračoval v cestě. Nad ránem jsem dorazil do Butova, vyložil věci z auta a šel se prospat. Když jsem pak řekl o tomto incidentu Vladimíru Dmitrijeviči Sergejevovi a podělil se osvé podezření, začal mě přesvědčovat, že skutečným důvodem musela být moje řidičská nezkušenost. Nepovažoval jsem se sice za „cool“ řidiče, ale jeho odůvodnění mě nijak nepřesvědčilo, vůbec nebralo v potaz záhadnou obrovskou díru v pneumatice. Její explozi nezpůsobil obyčejný defekt. Díra se dala vysvětlit pouze výbuchem.

Ale potvrzením, že se mě chtějí „zbavit“, nebyla jen ta díra v kole (mohlo se sice jednat i nějaký skrytý defekt, zdá se mi to ale krajně nepravděpodobné), nýbrž i fakt, že tento pokus nebyl ojedinělý! Třebaže jsem přes Sergejeva poslal tajným službám zprávu, že mě nepřinutí udělat něco proti mojí vůli, buď tomu sami nevěřili, nebo se to rozhodli otestovat.

Ať už to bylo jak chce, druhý pokus na sebe nenechal dlouho čekat. Brzy po příjezdu do Moskvy jsem začal přednášet na škole Alberta Ignatěnka nazvané „Fenomén“. V průměru jsem strávil dvě hodiny denně vyučováním. Vedle mě a Ignatěnka tam přednášeli i další. Studentům jsem předkládal své porozumění podstaty přírody a člověka jako takového. Také jsem s nimi pracoval ve smyslu transformace mozku, a tím umožnil jejich evoluční skok v jejich vývoji.

Místo, kde jsem vyučoval, bylo nedaleko od Sadovoe Koltso (Zahradní křižovatka), na hlavní moskevské silnici. Moje cesta domů byla vždy stejná - od Sadovoe Koltso jsem zatáčel na varšavskou dálnici, minul Danilovský trh a pokračoval dál směrem na Butovo. Obvykle jsem jedždil do školy s bratrem a sestřenicí, kteří rovněž navštěvovali semináře. Když jsem jednou zatáčel na Sadovoe Koltso směrem k dálnici, zahledl jsem šňůru vojenských nákladňáků podél cesty.

Podél dálnice byla dlouhá zděná budova s mnoha menšími obchody v přízemí, o kus dál parkoviště patřící k tržnici. Vojenská auta stála podél celé budovy až ke křižovatce. Nebylo na tom nic podezřelého, kolona klidně postávala podél cesty až do okamžiku, kdy se najednou proti mně z prostředka kolony vyřítit obrovský nákladňák. Můj obranný reflex zavelel k akci a podařilo se mi vyhnout vážnější kolizi. Nehodu s vojenským „Uralem“ tak odnesla jen klika od pravých předních dveří. Prudce jsem stočil směr jízdy do prostředního pruhu a pak se bez dalších problémů dostal až do nejkrajnějšího.

Zastavil jsem a vyslechl si vysvětlení strůjce nehody. Ukázalo se, že kolona patřila jednotce KGB (velmi zajímavé, že?). Řidičem byl důstojník, který měl být za pár měsíců propuštěn z armády, atd. Nejzajímavější na tom všem ale bylo, že nákladňák vyjel z prostředka. Sám jsem sloužil v armádě a znám pravidla o chování v koloně. Měl jsem na starosti celou osádku, vím, že by to bylo hrubé porušení rozkazu a vojenského řádu. Ani zmiňovaný důstojník, či jiná velící osoba, to nemohli nevědět!

Z největší pravděpodobností se stalo asi toto. Kolona čekala až se objevím. Asi byla předem informována o mém opuštění školy, nicméně, mě se podařilo urazit vzdálenost rychleji než očekávali, neměli tudíž dost času na to, aby byl dán příkaz k pohybu celé kolony. Pouze ti, kteří dostali příkaz k vykonání rozkazu - provést nehodu, byli donuceni ke spěchu a z kolony se takto utrhli. Ale ani takovýto manévr je nezachránil, podařilo se mi akci Urala zabránit, jinak si asi dovedete představit následky vzájemné srážky v takové rychlosti.

Ani druhý neúspěšný pokus je neodradil. V dubnu přišel třetí pokus, nyní už mnohem sofistikovanější. Poté následoval „na frontě“ klid zbraní, tedy alespoň po nějaký čas. Na druhé „straně“ asi přemýšleli, jak a čím se se mnou vypořádat. Mezitím můj život plynul dál...

Vladimír Dmitrijevič Sergejev mě představil s Viktorií Michajlovnou Zubovou, která byla v té době ředitelkou jednoho z ruských televizních kanálů. Podebatovali jsme spolu a velmi se jí líbilo,

co říkám. Ze společných debat vzešel nápad na vytvoření série vysílání pod názvem „Portrét na pozadí vesmíru“. Byla čtyři třicetiminutová vysílání. To první, které bylo vlastně interview se mnou, bylo natočeno v budově TV centra Ostankino.

Pokud byla nastolena debata v duchu běžně zavedených konceptů a pohledů, „účastníci“ debat byli přijatelní, ale když jsme se dostali na konkrétní koncepty či fenomény, požádal jsem Viktorii Michajlovnu, aby k „účastníkům“ přidala nějaká témata, jenž by ilustrovala předmět konverzace. Příští vysílání tak bylo obohaceno o další vysvětlující materiál, díky kterému mohli diváci vidět na obrazovce věci, o kterých jsem hovořil. Například, když jsem hovořil o dělení buněk a fenoménu úplného zmizení starých buněk a objevení se nových s určitým zpožděním, Viktorie Michajlovně se podařilo nalézt fagment nahrávky procesu dělení buněk, pozorovaný skrze mikroskop. Když jsem pak toto vysílání sledoval, byl jsem ohromený!

V jiném vysílání jsme použili epizodu, která byla nafilmována speciálně pro tento účel. Byl to můj experiment, ve kterém jsem přivedl osobu do změněného stavu vědomí. Současně s tím byl encefalogramem snímán aktuální stav jeho mozku. V tomto stavu osoba přemýšlela, odpovídala na otázky, atd. Avšak podle údajů získaných zařízením, měla tato osoba být ve stavu klinické smrti či kómatu! Práce na vysílání se mi zamlouvala. Byla zajímavá i z důvodu příjemné tvůrčí atmosféry, kterou Viktoria Michajlovna vytvářela (vůbec mi nešla, tak zvaně „po krku“). Každé další vysílání tak bylo díky ní zajímavější.

Také jsem ve stejném období přednášel v centru „Fenomén“, kam mě pozval Albert Ignatěnko. Vedle Moskvy jsem přednášel ještě v Nikolajevu, jeho rodném městě. Byl jsem požádán, abych s Albertem Ignatěnkem přednášel v Doněcku. V tomto hlavním městě horníků proběhla série přednášek pro lékaře, půlku přednášek jsem dal já, půlku Ignatěnko.

Ve skutečnosti byl tento desetidenní kurz výlučně postaven na nás dvou. Když vše skončilo, organizátoři se na mě obrátili s tím, že při vši účtě k Ignatěnkovi, byli by moc rádi, abych další kurz v Doněcku udělal už sám. Pomyslel jsem si, proč ne!? V podstatě šlo jen o to najít vhodný čas, prostor a lidi. S místem problém vůbec nebyl. Určitou nevýhodou snad jen bylo, že jsem nemohl účastníkům kurzu nabídnout žádný certifikát.

Sdělil jsem jim, že jejich nabídku zvážím, a že kdyby neměli problém s absencí certifikátu, že by to s největší pravděpodobností šlo. Mezi lidmi, kteří kurz v Doněcku organizovali, byla i novinářka Valentina, která mě požádala o telefonní číslo a projevila zájem napsat článek o mých akcích ohledně Černobyli. Krátce poté přijela do Moskvy a my se jednou nebo dvakrát sešli. Z článku nakonec nic nebylo, ale tato žena se snažila probudit zájem o mojí osobu u jednoho amerického obchodníka. Dokonce došlo i k vzájemnému setkání s ním, nevyústilo to však v nic konkrétního. Nicméně jsem této ženě nesmírně vděčný za jednu věc – byla to ona, která mě seznámila s mojí budoucí ženou Světlanou. Okolnosti s tím spojené jsou úsměvné.

Světlana pracovala jako televizní novinářka pro polskou sekci evropské vysílací společnosti „Antenna“. Ve své práci hledala lidi obdařené neobvyklými přírodními dary, převážně na území SSSR. Byla to právě ona, kdo objevil (později tak známá) jména koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let.

Nuže, doněcká novinářka Valentina se setkala se Světlanou, a zeptala se jí, jestli by pro ní Levašov (člověk, který transformuje mozky) nebyl zajímavý. Zvláštní na to celé bylo, že jakmile mi dala na Světlanu telefonní číslo, nečekaně zmizela z mého života – od té doby jsem už o ní nikdy neslyšel, ani mi nikdy nezavolala. S největší pravděpodobností byla její role splněna tím, že nás dala dohromady a tím spojila naše osudy! Jsem jí za to velice vděčný!

Zhruba ve stejnou dobu, v dubnu 1991, „vojenské operace“ namířené proti mojí osobě, opět začaly. Jednou pozdě večer se spustil alarm na mém autě. Podíval jsem se z okna, ale nic jsem neviděl. Pomyslel jsem si, že se snad někdo vozu jen dotkl. Ráno jsem odjel na schůzku. Často mě na schůzky doprovázela sestřenice. Stejně tomu bylo i onoho rána. Den před tím jsem doplnil nádrž na maximum, včetně čtyř kanistrů, které jsem vždy vozil v kufru. Ti, kdo pamatují tyto časy, jistě dobře ví, jak dlouhé byly fronty u čerpacích stanic.

Tak jsem vyrazil na setkání. Byl duben a silnice byly pokryté břečkou. Jak jsem řídil, najednou

jsem si povšiml ručičky ukazatele stavu paliva v nádrži, která klesala velmi rychle dolů! Doslova před očima. Nejdřív mě napadlo, že se rozbilo čidlo. Zastavil jsem tedy, zkontroloval všechny kontakty a pokračoval dál. Ale nic se nezměnilo – ručička opět klesala neuvěřitelně rychle. Opět jsem zastavil, tentokrát nechal motor běžet a vystoupil z auta.

Před tímto incidentem jsem neměl nejmenší ponětí o tom, kde se v Mercedesu nachází palivová pumpa. Bylo mi ale hned jasné, že problém se nachází pod pravým předním kolem. Ohnul jsem se a ..., spatřil velmi zvláštní věc. Z palivové pumpy (jak jsem se později dozvěděl) tryskal proud benzínu. Ten pod tlakem dopadal na zem a jeho kapky se rozprskávaly do všech směrů. Blízko toho se nacházely svorky elektromotoru, který vše uváděl do pohybu. Když to zkrátím, benzín, elektrické jiskry...byla to velmi „radostná“ situace s jasným rozuzlením.

Jasně jsem si uvědomoval možné nebezpečí. Proto jsem hned svojí sestřenicí „vyhnal“ z auta a našel nejbližší telefon, abych zrušil schůzku. Zavolał jsem svému automechanikovi, abych mu problém popsal. S největší pravděpodobností jsem mu nebyl schopen popsat vše dostatečně přesně, protože když jsem se k němu nakonec dostal (a trvalo mi to docela dlouho na seminář dojet, celkově jsem ještě s touto závadou najel kolem 70km) a on to uviděl na vlastní oči, jeho první otázkou bylo, jak je vůbec možné, že jsem to přežil a nevybouchl do vzduchu !? Řekl mi asi následující.

Pouzdro (tělo) pumpy je ze speciální slitiny, která se v případě výbuchu či jiného poškození rozlomí na kusy. Je to tak prý uděláno, aby se zabránilo úniku paliva (pod tlakem) z prasklin na benzínové pumpě, protože pak by nevyhnutelně následovala exploze. Nábízí se tedy následující vysvětlení: někdo vyvrtal malou díрку do těla benzínové pumpy mého Mercedesu, aby mohl ven a pod tlakem prýštit benzín, který by se následně rozprskl po celém spodku auta. Vyvrtat takovou díрку je možné pouze s použitím speciálního, vysokorychlostního vrtání, protože jinak by se slitina rozlomila na kusy. Není v podstatě možné podobnou vrtačku běžně koupit, ani tehdy, ani nyní. Nuže, zdá se být jasné, kdo vyvrtal tu „díрку“ do dalšího světa a proč.

Mechanik se na mě něvěřičně díval se slovy, že nerozumí, jak jsem se k němu vůbec dostal, aniž by došlo k explozi. Podle jeho mínění totiž mohlo k výbuchu dojít doslova v každou vteřinu od momentu, kdy došlo k úniku paliva pod tlakem, byl to prý zázrak. Taky mě to napadlo, ale skutečnost, že nedošlo k nejhoršímu, byla pro mě vlastně samozřejmá. Vše způsobil můj systém ochrany, jeho efektivita byla nyní prověřena tajnými službami. Ty sice vše dobře promyslely, ale nebýt ochranného systému, byl bych uhořel zaživa a nikdo by nikdy neměl šanci se dozvědět skutečnou pravdu o všech okolnostech a o díře v benzínové pumpě.

Chlapík z dílny neměl novou pumpu, proto se okolo díry rozhodl použít svorku, já se mezitím vydal zařizovat další potřebné věci. Doufal jsem sice (před touto událostí), že můj ochranný systém funguje, ale nemohl jsem si být stoprocentně jistý, protože doposud nebyla žádná příležitost se o jeho efektivitě přesvědčit. Ta příležitost teď přišla – došlo k prověření, jakákoliv nedokonalost v systému mohla být zaplácena smrtí.

Všechny operace, které proti mně tajné služby rozpoutaly, byly současně prvními testy mnou používaných pozemských metod, a ty mě nezklamaly. Muselo to být pro tajné služby nepříjemným zjištěním, když si uvědomily, že má slova o ochranném systému nejsou žádným blafováním, žádnými bláboly. Na nějaký čas došlo k uklidnění situace. Mezitím se druhá strana rozhodla změnit taktiku, ale o tom později. Nyní bych se rád rozpovídal o příjemných událostech, které mě potkaly v dubnu-květnu 1991.

24. Nový zvrát osudu

Koncem dubna-počátkem května 1991 se v mém životě odehrály některé velice důležité události, které byly důležité jak pro mě osobně, tak pro věci, kterým jsem zasvětil svůj život. Nicméně, abych zabránil zmatku ve vyprávění, budu události popisovat chronologicky. Jak jsem zmínil dříve, po mém návratu z Německa ruský televizní kanál „Kanál 2“ odvysílal čtyři

půlhodinové dokumenty o mně a o mých konceptech pod názvem «Портрет на фоне мироздания» („Portrét na pozadí vesmíru“). Režisérem těchto dokumentů byla Viktorija Michajlovna Zubová (Виктория Михайловна Зуб), se kterou jsem na výrobě pořadů s velkým potěšením pracoval. Pokusili jsme se společně najít optimální verzi, aby tyto filmy byly zajímavé pro co nejširší publikum. Doufám, že pro Viktorii Michajlovnu byla práce se mnou také příjemná. Když tyto filmy „spatřili světlo světa“, kontaktoval mě skrze ni Valentin Rasskazov, tehdy jeden z pracovníků archangelského vysílání. Po pravdě jsem nikdy nezjistil, jakou pozici přesně zastával. Ve skutečnosti mě nikdy nezajímala pozice člověka, ale jen jeho slova, činy, koncepty a zájmy. Valentin Rasskazov mi volal a několikrát jsme se sešli. Obvykle přišel ke mně do Butova, nebo jsem já šel za ním do hotelu. Ve zkratce, byla to běžná rutina schůzek, které se mohly ukázat jako plodné.

Diskutovali jsme mnoho témat a objasnil jsem mu můj pohled na existující události. Výsledkem těchto schůzek vznikla myšlenka na zorganizování série vystoupení v Archangelsku. Dohodli jsme se, že tam pojedu. Představil mně jeho synu Dmitriji, který byl tím co jsem dělal a říkal také velmi zaujat. Načež odjeli nazpět a zůstali jsme v kontaktu po telefonu.

Dával jsem přednášky ve škole Alberta Ignatěnka v Moskvě, Nikolajevu a Doněcku. Několik lidí z Nikolajeva mi nabídlo zorganizování vlastního semináře. Neodpověděl jsem zamítavě ani naopak, ale slíbil, že o tom popřemýšlím. Mělo to neočekávané vyústění které jsem nemohl tušit, ale vrátím se k tomu později.

Jednoho dne mi zavolala žena a představila se jako reportérka polského oddělení evropské vysílací společnosti „Antenna“. Řekla, že se jmenuje Světlana a že novinářka z Doněcku, Valentina, ji dala můj telefon a řekla, že jsem schopen dělat transformace mozku. Řekla, že jestli je to pravda, velmi ráda by se se mnou setkala, protože se o tento druh fenoménů zajímala a hledala v SSSR osoby s neobvyklými schopnostmi. Jestliže lidé měli neobvyklé schopnosti, její tým vyrobil dokument, který se vysílal po celé Evropě.

Domluvili jsme se na schůzce a požádala mě o dovolení vzít s sebou přítelkyni. Měla velmi zvláštní přízvuk. Ačkoli hovořila výbornou ruštinou, nedokázal jsem rozpoznat, z jaké země pochází a předpokládal, že je z Polska, protože reprezentovala polskou televizi. Jak se však ukázalo později, mýlil jsem se...

Reportérka Světlana dorazila na schůzku s přítelkyní Olgou. Když jsem otevřel dveře, spatřil jsem krásnou ženu s úžasnými zelenými očima. Nic podobného jsem nečekal. Její příjemný melodický hlas byl kombinován s nepřehlédnutelným vzhledem. (Později jsem se dověděl, že byla profesionální zpěvačka, graduovala z konzervatoře ve Vilniusu a v Litvě byla pěveckou hvězdou). Brzy se ukázalo, že také vlastní vynikající intelekt a pozoruhodné paranormální schopnosti. Pozval jsem mé hosty dovnitř a nabídl čaj, abych vytvořil příjemnou atmosféru. „Čajová ceremonie“ nám dovolila uvolnit se a „nastavit tón“ další konverzace. Po krátkém povídání o počasí a radostech cestování v Moskvě a předměstí jsme se přesunuli k tématu, kvůli kterému mí hosté přijeli. Popsala mi detailněji její práci a sdělila jména několika slavných lidí, které našla a pro které „vyčistila cestu“. Jestliže našla zajímavou osobu, pokusila se zajistit, aby se tato osoba objevila v sovětském centrálním vysílání, než se tyto pořady vydaly do Evropy.

Světlana řekla, že tvrzení doněcké novinářky o mé schopnosti transformovat mozek ji překvapilo. Proto mě požádala vysvětlit, zda tomu dobře rozuměla a co tím přesně myslím. A já jsem začal vyprávět o své práci, které jsem zasvětil svůj život a jak jsem šel proti proudu, navzdory úšklebkům a výsměchu ostatních: ačkoliv Tito lidé neměli nejmenší poněti, čemu se posmívají. Obvykle se úšklebky a výsměch velmi rychle vytratily, když jsem začal svá slova dokazovat.

Začal jsem jí o tom vyprávět a byl překvapen, že se z její strany žádný výsměch neobjevil, dokonce ani jen v myšlenkách. Obvykle hovor s neznámým člověkem začínám okrajovými tématy a sleduji, jak tento člověk na moje slova reaguje. Jestliže vidím, že přijímá informace dobře, že jeho mozek nezačíná „vařit“ a že si nemyslí, že někdo (konkrétně já) jsem přišel o rozum, začnu postupně přidávat zajímavější (z mého pohledu) informace a zmiňuji se o způsobech, jak jsem došel k tomu či onomu závěru či pochopení. A nicméně i když lidé přijímají informace dobře, v hodině,

maximálně dvou, se jejich mozek začne „přehřívát“.

S touto ženou byla situace opačná – čím více jsem jí řekl, tím více se stávala živější/zaжатá a tím více vnitřního zájmu jsem v jejích očích viděl. Je vždycky příjemné potkat někoho, kdo rozumí tomu, co říkáte. Natolik jsem se ponořil do vyprávění, že když jsem „přišel opět k sobě“, ukázalo se, že je velmi pozdě a poslední spoj už odjel. Světlana mě poprosila, zda by bylo možné zavolat do Butova taxíka. Odpověděl jsem, že to bylo jistě možné, ale nepravděpodobné, že by taxi dorazilo a že občas bylo možné nějaké najít poblíž stanic metra a nabídl jsem, že je na hotel odvezu. Odmítl jsem všechny námitky, že mě nechtějí zdržovat a řekl, že krásné ženy by neměly „pokoušet štěstí“ pozdě v noci. Vzal jsem klíče od auta a vyrazili jsme.

Můj mercedes stál před vchodem, hned pod okny tetina bytu. Nasedli jsme a vyjeli směrem na Moskvu. Světlana měla pokoj v hotelu „Kyjev“ poblíž kyjevské železniční stanice. V těch dobách na moskevských cestách bylo aut málo, v noci skoro žádná a bylo možné jet rychle, jedinou překážkou byly hlídky a pokuty za překročení rychlosti. Tento faktor mne trochu omezoval, nicméně v noci jsem málokdy jel pomaleji než 100-120 kilometrů za hodinu. Proto jsem mé hosty na hotel dopravil velmi brzy, popřál jim dobrou noc, rozloučili jsme se a vydal jsem se zpět.

Světlana mě navštívila několikrát společně s Olgou, a později začala chodit sama. Olgu naše rozhovory vcelku nezajímaly. Přišly ji nudné/únavné. Zajímala se o vcelku jinou věc a když viděla, že ji nezíská, začala být viditelně znuděná a neobtěžovala se to ani skrývat.

Rozhovory se Světlanou byly zajímavé nejen protože jsem měl vděčného posluchače, který rozuměl všemu, o čem jsem mluvil a nemusel jsem kontrolovat a dávkovat informace, aby si nezačala myslet, že jsem blázen. Bylo to její porozumění toho, o čem jsem mluvil, které tuto ženu odlišovalo od spousty jiných lidí, se kterými jsem mluvil. Ve skutečnosti jsem vždy věděl, zda člověk rozumí tomu, co říkám, a do jaké míry tomu rozumí. Velmi často osoba jen vybere části, které jsou jí více či méně srozumitelné a získá iluzi kompletnímu porozumění řečenému. Někdy člověk více chápe jen na podvědomé úrovni nebo dokonce úrovni genetiky, i když takové pochopení je také nutné i důležité. Někdy si osoba velmi přeje porozumět a, ačkoliv je její touha velmi silná, v procesu porozumění jí nepomůže. Světlana rozuměla téměř všemu správně a pokud jí něco nebylo jasné, pochopila to velice rychle. Důvod pro takové porozumění se stal velice rychle zřejmým. Jak jsme postupovali ve vzájemné důvěře, podělila se se mnou o některá fakta z jejího života, která neřekla nikomu, ani své rodinně a nejbližším. Ale, nebudu předbíhat události...

Když jsme se seznámili, holdovala cigaretám. Po několika setkáních jsem se k tomu rozhodl zavést pozornost a začal kampaň proti tabáku. Ne protestovala proti mým argumentům, ale také nebrala škodlivost kouření příliš vážně. Rozhodl jsem se jí dokázat svůj postoj. Nejlepší cesta, jak dokázat protivníkovi omyl, je umožnit mu, aby se o tom přesvědčil sám. Proto jsem jí nabídl od tohoto zlovyku pomoci a také transformovat její mozek, aby se mohla přesvědčit, že jsem měl pravdu. Neměla žádné námitky, jen řekla, že to bude těžko fungovat, protože na ni doposud nic nefungovalo – bez ohledu na to, kdo se pokoušel a jak dlouho. Navíc, řekla, že na ní hypnóza ani jakýkoliv podobný vliv nemá účinek. Odpověděl jsem, že ačkoliv hypnózu umím, nebudu dělat nic podobného druhu – jen kvalitativně transformuji její mozek a dám jí tím nové schopnosti.

Souhlasila a já jsem začal s transformací. Měla nádhernou vnímavost a velmi pružnou genetiku. Již po několika minutách práce byla Světlana schopna vidět svůj mozek a jiné vnitřní orgány. Když se to stalo, požádal jsem jí o malý experiment. Řekl jsem jí, ať si dá cigaretu a zároveň sleduje, co se děje s jejím mozkiem. Výsledek experimentu ji šokoval. Světlana viděla, jak se následkem kouření neurony v jejím mozku svíjejí a umírají. Výsledek experimentu pro ni byl jako atomová exploze! Její obličej prozradil opravdový úžas nad jevem, jehož byla právě svědkem.

Po tomto experimentu se cigaret vzdala nadobro. Když byla svědkem všeho tohoto, byla nejen ohromená tím, co viděla, ale také rozhozená; ohledně problému, jak kompenzovat poškození, ke kterému již došlo. Uklidnil jsem ji a nabídl vyčištění těla od následků kouření a rekonstrukci zničených neuronů. Začal jsem pracovat a Světlana proces pozorovala. Viděla své plíce a povlak černého dehtu, který pokrýval průdušky a vzduchové komůrky. Po tomto začala vykašlávat kousky černého dehtu, což ji ještě více přesvědčilo v tom, že to, co při mém působení viděla, byl skutečný

obraz a ne výsledek sugesce.

Naše vzájemné porozumění postupně rostlo. Jednoho dne se mě Světlana zeptala, proč o tomto všem téměř nikdo nic neví, proč nikdy neslyšela mé jméno? Bylo její prací hledat přesně tento druh osob, a nikdy o mě od nikoho neslyšela, dokud se jí osobně nezmínila novinářka z Doněcku. Slyšela o mé ex-manželce, ale ani slovo o mě, ačkoliv hledala přesně to, co jsem jí dal – porozumění. Řekla, že jeden z důvodů, proč souhlasila s touto prací bylo to, že doufala v nalezení odpovědí na otázky, které ji trápily od dětství, pokud bude přímo pracovat s lidmi, kteří mají neobvyklé schopnosti. A ačkoliv se setkala s mnoha takovými lidmi, nikdo jí nebyl schopen dát porozumění toho, co dělal a vysvětlení toho, co se jí dělo po celý její život. Pokusil jsem se jí vysvětlit, že má „neznámost“ byla výsledkem vážného nedorozumění s tajnými službami. Přesněji řečeno, osobně jsem s nimi žádné nedorozumění neměl. Byli to oni, kdo nerozuměli tomu, co dělám a proč. A to byl důvod, proč bylo mé jméno na černé listině.

Když Světlana toto vše slyšela, sebejistě řekla, že mi může dokázat, že se mýlím, a že pravděpodobně ta situace nastala proto, že jsem neprojevoval dostatečnou aktivitu. Řekla, že je připravená udělat to hned, v mé přítomnosti – že zavolá tehdy velmi dobře známou TV redaktorku, Merkulovovou, která pracovala v moskevském Kanálu 3 a vedla několik velmi známých pořadů. Prokázala Světlaně laskavost více než jednou, když například pustila Světlaniny «чудиков»** v hlavním čase – v pátek večer, hned po zprávách. Navíc je dokonce zařadila do vysílání místo vystoupení Borise Jelcina a Gabriela Popova v době, kdy vrcholila jejich kampaň ve volbách prvního prezidenta Ruské Federace a prvního starosty Moskvy!

Byl jsem jedině pro a ona neodkládala věc „na jindy“, vzala telefon a vytočila číslo. Slyšel jsem jen to, co říkala Světlana. Po obvyklých zdvořilostech Světlana řekla, že potřebuje ukázat dalšího «чудика». Z průběhu konverzace jsem mohl usoudit, že osoba na druhém konci specifikovala detaily: který den, jak dlouho, atd.. Poté Světlana vyslovila mé jméno a příjmení a uviděl jsem v její tváři výraz velkého překvapení. Zjevně, když Merkulovová uslyšela mé jméno, na moment se odmlčela, pak řekla, že to nejde a zavěsila. Po tomto již Světlaně nikdy nezavolala, ačkoliv předtím ji nikdy neodmítla a sama jí často volala.

Světlana byla reakcí Merkulovové velmi překvapena, ale nebylo to její poslední překvapení spojené s mým jménem. Zнала Vadima Belozerova, který byl zapojen do podvodů týkajících se nahrávek výsledků mých experimentů a mé práce. Řekl jsem Světlaně, jak a proč to udělal, když mě vystříhl ze všech materiálů a namísto toho vložil jiného člověka. Světlana ho požádala, aby jí z filmu dal nějaký materiál kvůli možnosti s ním pracovat při tvorbě pořadu pro vysílání v Evropě. Bez problémů souhlasil, ale když slyšel, že jí zajímala pravda o tom, kdo byl autorem výsledků ve filmu ukázaných, zmizel a víc se nikdy neobjevil.

Světlana mi řekla, že během její tříleté práce v Moskvě byl Vadim Belozerov vždy velkým nadšencem ohledně její práce a vždy jí vyhověl, vždy si pro ni našel čas. Mohla sledovat materiál z jeho archivu hodiny. Navíc, nabízel jí z jeho pohledu zajímavé materiály, aby si mohla vybrat, co potřebovala. V jeho archivu našla materiály o zhruba dvou stovkách «чудикам», jak ty odvyšlané, tak ty, které se na obrazovkách nikdy neobjevily. Ale poté, co mu zavolala a požádala ho, aby jí dal nějaké materiály, týkající se mě, slehla se po něm zem. Světlana mu ještě několikrát volala, ale z „nějakých“ důvodů se vždy ukázal být velmi zaměstnaný a neměl pro ni už čas. Očividně se najednou „přivalila“ spousta práce!

Všechny tyto věci Světlanu velmi překvapily. Neočekávala, že by něco takového mohlo být možné a musela uznat, že jsem měl ohledně „černé listiny“ pravdu. Ale tyto okolnosti neovlivnili její osobní zájem o to, co jsem dělal a co jsem si myslel ohledně toho či onoho jevu. Její zájem dokonce ještě narostl.

** «чудиков» - „Výstředníci / podivíni / excentrici“ - Světlanin pořad o lidech s neobvyklými schopnostmi, pozn.překl.